tame nädala auſaste!“ Nenda teggime. Pääw weres, meie ollime tö kallal; teiſed maggaſid ammo, meie kaewaſime maad palle higgis, istutaſime weel kapstaid peale ja läkſime ſiis römuga puhkama, agga mitte kauaks, ſeſt jubba taewas punnas koiduſt. Tundi kaks kolm ſaime maganud, ſiis töuſime üllesſe, pannime pulma rided ſelga ja piddime tete hakkama. „Küllap ſul laulo-ramat on, — küſſis ſiis naene, — ma 'p tahtnud ennam osta, arwaſin et kahhele ſaab ühheſt ramatuſt kül!“ Ma ſuggo häbbeneſin kui piddin wastama: „oh kahjo, ma ei tea ommalgi ollema; lootſin ikka: tulleb naene majaſſe, eks ſe to ramato!“ Mis tehha? läkſime ilma ramatuta, lotes teiste hea inimeste ramatuſt laulda; agga ommeti piddaſime tee peal nöu, kuida laulo-ramato ſaakſime, ja jäime wimaks ſelle jure ſeisma: ni pea, kui meil wiiskümmend rubla koos on, ſiis ostame. „Muidugi, — kinnitas naene, — eks me' ſiis jöua murretſeda!“ — Saime aegſaste kirriko ja istuſime mahha, minna ukſe körwa, naene altari liggi. Weel läks aega, enne kui hakkati laulma, ja et tööſt ja tekäimiſeſt wäſſinud ollin, piddi unni wäggiſe peale tullema; agga ma pannin wasto ja töuſin wahheſt püsti ja wahtiſin, kas naeſe ſiidi müts emalt wadates illus olleks; naene tukkus, agga müts hiilgas kui höbbe. „Höbbe! — mötleſin nüüd — egga ta olle höbbe! kui ollels, ſiis ostakſin laulo-ramato kohhe!“ Selle järrel tullid ſiis teiſed mötted: rahha, tö, kapstad, ſaun — köik arwaſin ärra ja pelletaſin

nönda unne enneſeſt ärra, kunni öppetaja tulli ja Jummala tenistus hakkas. Nabrimees lükkas omma ramato minno pole ja laulſime ſiis ſelle laulo: Ma tahhan jätta mahha ſind, kawwal ilma-ma; ei armastada tahha ſind, ſinno pattuga — n. t. ſ. Egga ma müüd omma wäſſimuſega ſuurt ei wöinud tähhele panna agga ſe ſalm on minno mele jänud ja jutluſeſt mönni ſönna. Öppetaja räkis ennamiste ſeſt, et peame esſite Jummala riki nöudma, ſiis ſame muud tarwiduſt weel pealegi önnistuſeks. Ta maanitſes ſelle jures, et ſedda ei ſünni risti-rahwa kojaks nimmetada, kuſt Jummala ſönna polle leida, et ſellepärraſt katekismus, laulo-ramat ja nus Testament iggaühhel peakſid ollema, kunni jöud annaks ka Pibli-ramato osta, mis öige majapiddamiſe pärris pöhhi olleks ja alwalt kül ſaaks müdud. Ta ütles weel, — ja ſe ſönnaga leikas minno ſüddamesſe, — et kes pari lähhäwad, esſimeſel päwal kohhe ühheskoos peätükki peakſid luggema ja Jummalat palluma ja nenda ſiis iggapääw teggema, muido olleks asjata köik rahha ja warra; ſeſt rikkus ilma Jummalata ſadaks willetſuſt, agga waeſus, mis inimenne Jummala peale lotes kannab, ſadaks önne. — Jubba ütleſin, need ſönnad langeſid kui kiwwi minno ſüddame peäle, hakkaſin neid järrele mötlema, agga ſiis möiſtſin ka: et ſeſamma nöu olli jo minnul Marriga petud; tahtſime esſite laulo-ramato osta, ja eks ſiis weel muid ramatuid, wimaks ſuurt Piiblit ja on need ostetud, eks meiegi ſiis hakka iggapääw luggema,